

SZÉCSÉNYI HIRLAP

SZÉCFIRODALMI, TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Megjelenik minden pénteken.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁR. Egész évre 8 korona — Fél évre 4 korona Negyed évre 2 korona Egyes szám ára 16 fillér. Előfizetések a kiadóhivatalhoz küldendők.</p>	<p>Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos: GLATTSTEIN ADOLF. Főmunkatárs: KARDOS ISTVÁN és IFJ. SZÁDER GYULA. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Rakóci-út 565.</p>	<p>ELŐFIZETÉSI PÉNZEK, reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz intézendők. Nyitlteri közlemények soronként 50 fillér. Hirdetések egyezség szerint.</p>
---	---	--

A nyomor éjszakája.

A kormány százezer koronát ajánlott fel a főváros nyomorgó munkanélküli lakóinak támogatására, a mely összeghez a főváros még ötvenezer koronát adott. Ennek a százötvenezer korona inségsegélynek az igazságos kiosztása sok fejlődést okozott a főváros tanácsának. Megbizták a szociálpolitikai igazgató szakkollegáját: Ferenczy Imrét, a ki a szociáldemokratapárthoz fordult segítségért. A párt szervezett munkásokat hozsátott a munkanélküliek összeírására és megkezdődött a munka. Nappal csak azokat lehetett összeszámlálni, a kiknek rendes lakásuk volt, ha kifizetetlen is, de legalább állandó. Felkellett kutatni a rejtett tömeglakások éjjeli buvóhelyeit, a hová a kóbor munkástanok menekülnek az éjszaka és a fáradtság elől.

Erről az éjszakáról írunk, a megdöbbentő lélek fájdalmával, hogy olvasóinknak fogalma legyen arról milyen Budapest, a csillogó, a fényben tüdőklő koldus Budapest. A nép klevan a nyomor szélsőségeinek látványaival, torcs, vagy szenvedő, elgyötört vagy állatiasabbá süllyedt testekkel, a nélkülözés, ordító jelenséggel, a kétségbeesések azzal a nehéz lélegzetvételével, melyben csak azok tudnak már élni, a kik az összehasonlítást nem ismerik. A mi most Budapest ember-

rengetegének alján és szélein lerakódott, az megdöbbentette a hivatalos fórumokat is. Nem a riporter színes tolla, hanem a számláló biztosok felelete beszélt a tornyaival egeket verő, városról és felbeélt az inferioritások azon elképzelhetetlenségét, melyet gazdasági termelésünk nagyszobásu zajának mélységeiben, mint antiszociális termék és szegény felhalmozódott.

Az éjszaka felvilágosítást adott arról, hogy a végletekig lesüllyedt a lét a válságos hónapok julkialtásaiban és lázongó elgyötört-ségében mennyi volt az igazság. Borzalmas éjszaka volt.

A sötétség, az emberrontás szertelenségei mutatkoztak, a mint tátongó torokkal torokkal mint több és több testet nyelnek el. A nyomorúságnak, a szegénységnek az a definiálhatatlan orrfacsaró bűze, az állati oduk kis térsége, az ágyakba kuporodó emberférgek, (nők, férfiak, fiatalok, öregek, suhancok, csúri hányok vegyesen) mind olyan kép, mely megdöbbenti a nézőt, ekkora nyomort nem is tudt. Mint sötétalak, úgy vannak összezsúfolva az emberek a tégladobozban. A viskók kívülről becsületes maradványai a falon, de belül a nagyvárosi nyomorúság éjjei menedékhelyei. A habonás orosz nyomorúság, a ruhának nevezett gödörgő rongyok földön terjed a tördülés. Világvarosi göggel csillognak a világyalmpák

lángjai, mint valami tejút a fekete nyomorúságban. De milyen gyöngye vigasz ez annak, a ki tudja, hogy a fény mögött, ennyi az árny.

Egyik helyen reá bukkantak egy asszonyra, a ki nem munkanélküli. Egész napokat tör és keres napi negyven fillért. Az összeíró bizottság zavarba jön, keresete napi negyven fillér, a hol a kenyér kilóját ennyiert mérnek? A másik helyen falusiakra akadnak, a kiket a meginduló élet vonzott a nyomorúság Babilonjába és itt kóborognak már hetek óta, munkanélküli. Odahaza a tehénük is különben almon alszik, mint itt az embert gyilkoló tanyákon a felvándorolt emberek.

A pénztelenségnek, a pangó iparnak, a szünetelő építkezésnek ekkora pusztításait nem merete senki sem hinni. Tudták sokan, hogy a csillogó város nem fenékig tejfől, de hogy Gorkij Maxim birodalma Budapesten is ilyen megdöbbentően megnőtt, a fantasztikus regényíró sem álmolta.

Ne is induljon mitőlünk senki a nyomorváros felé. Annyi a munkanélküli már most, hogy az összeírt éhes emberek kinyújtott kezébe sem tudnak elegendő munkát adni. A beköszönlött tavasz apaszt valamit a nyomorúság áradatán, de valami nagy fellendülést nem vár senki. Még egy esztendőben sem kértek oly kevés építési engedélyt

○ ○ T Á R C Z A. ○ ○

A temetőben.

A két napos asszony szobájában ült — a kereveten. Előtte feküdt egy felbontatlan levél s arra szegezte borongó tekintetét Te-kintetéből szenvedést lehetet kiolvasni.

Igaz, hogy eperajka néha mosolyra nyílt, de az emberismerő megérthete, tudhatta, hogy ez a hervatag ősznek hágyatag mosolygása.

Fehér vallát, amely oly eszhuorváltan látszott ki a barna szőke hajból, odátámasztotta a kerevetnek, szőke haját, mely mint a lombos cserje árnyékolta a zöld gyepet, simogatta, kék szemében pedig könny csillogott.

És egy ilyen asszony, akinek fenkolt lelke boldogságot adhat a férfinak, ez egy levélke elolvasása után, amikor férje ő érette imádkozik, azt sirja, azt mondja: boldogtalan vagyok.

Miként a vízbefu, aki görcsösen kapaszkodik a szalmaszál után, fátumát kikerülni hiszi, ha összegyűri a levelet. Menekülni akar, de nem tud, mert asszonyi becsülete nem engedi.

Ott marad a hinárban, ott leheli ki lel-

két, ha majd jön a megváltó halál, ott fog a férfi kebelre simulni s férjének azt fogja monda i: Eten veled!

És ha bekövetkeznék a tragédia, ha a férj örülni akar, améhez joga van, ha gyöngő baba szaladna a beteg anya ágyához, akkor Istenem akkor mit is mondhatna egy nő a férjének.

Igy harcol önlékével a szép asszony.

A feltorlódo gondolat azonban a harag pirjával festi meg.

— Istennem, férjemnek nincs joga erre? Szaba ulni akarok, mert érzem, hogy e gyermek csak újabb bűt csakbe venne hozzá. S ezt nem akarom, nem!

Mig a férfi harc folyik, az esthajnal fityolt borit s megszólal az estharang vigaszos, békéridő, buzdító szavával!

— Ne így! — Ne így! — s a nézése kísértetiesen sötét lesz! Félre kell venni azt a narangot, félre. Egy nő kéri ezt, kinek lelke ég a szenvedés tűzén, a ki előtt a sötét boldogtalanság ösvénye tátong, aki előtt a jelen tenger, amelynek a hullámai mind nagyobb pusztításba sodornak.

— Sirjon szomorú életemen minden ember, de kacagjon az a férfi, aki szeretett és megrabolt.

Mint ha hallucinációi lettek volna a nőnek, végig játszott egy egész drámát s lelkének evolúciói felmondhatták a fizikai szolgálatot: a szép asszony alélva elterült a földön. Egy medvebőr tette meg azt a sziveséget, hogy a palyolattesten senmi sérülés nem esett, egyik karjával a medvebőr bozontos fejét fogta át öntudatlanul az asszony...

Bokor Tivadár szegény, de igen becsületes ügyvéd volt, kezét és szerelmét a város lires szépségének, a szép Málcay Tildának ajánlotta föl. A kis város pletyka népsége röstifikálta a frigyét s azt mondotta: nagyon összeíllő pár. Elöttem mindég gyanusik az ugynevezett összeíllő párok, rendszeren ezek játszik a legtakarosabb házasságtörési drámákat.

Ez esetben a jól összeíllés arra volt értve, hogy az ügyvéd barna, a lány szőke. Mindketten mutatósak. Ellenben kemény szavakkal itéltek el a stréber fiskálist, aki oly szegény mint a templom egere s akinek mégis gazdag lány kellene. Málcay századvégi ember volt: neki jobban imponált egy pár száz hold, mint bármilyen kenyérszerző diploma. Favoritja — mint szokta mondani — Föthy Zoltán volt, a kinek már elment a haja, de nem ment el a nyolcszáz holdja,

a fővárosban, régen volt ennyi összeroppadás és üzembeszűntetés az ipar terén, mint az idén.

A nyomor éjszakája mindezt igazolta. Mint egy kinyújtott kar mutatott ki a vidékre, hogy valahogy a hiu reménykedőket visszatartsa, figyelmeztette: ne rohanjatok a kész veszedelembé, a magyarok csillogó fővárosa olyan mint az alma, kívül piros, belül rohadt.

○ ○ H I R E K ○ ○

Járásbírónk távozása. *Szentke Kálmán*, közszeretében álló járásbíróknak a salgótarjáni kir. járásbíróshoz történi kinevezése folytán körünkől való távozását őszinte sajnálattal vette tudomásul városunk társadalma. — Távozásra alkalmából tiszteletére barátai, tisztelői és hivatalának tisztikara a Weisz János-féle vendéglőben búcsú lakomát adtak, hogy ennek keretében vegyenek tőle szívélyes búcsút.

Eljegyzés. *Niedermann Pál*, posta- és táviratiszt mult hó 28-án váltott jegyet — Zubovich Ferencz úrbiztos hájos leányával: *Emmikével*.

Közgyűlés. A szécsényi kaszinó folyó hó 18-án tartja évi rendes közgyűlését. — Közgyűlés után Rákóczi lakoma lesz, melyen az ünnepi beszédet *Huszágh Gyula*, ág. ev. lelkész fogja tartani.

Halálozás. A helybeli „Iparos- és Kereskedő Ifjak Önképző Köre”, tagjainak sorából a kérelhetetlen halál ismét elragadott egy fiatal, 20 éves ifjút: *Vereczki Pált*, kinek temetésén — mely a mult hó 29-én délután ment végbe — a fenti kör tagjai zászló alatt testületileg vettek részt.

Villanyvilágítás. Ugy értesülünk, hogy ujonnan elővették a régen tervezett villanyvilágítási ügyet és ez irányban folynak is a tárgyalások.

Táncmulatság. A „Szécsényi Iparos és Kereskedő Ifjak Önképző- és Önművelődési

Köre” — saját könyvtára javára — folyó hó 13-án, a „Hungária” szálló összes termeiben táncmulatságot rendez, melyre a meghívók a napokban küldettek szét

Színészet. Arról értesültünk, hogy *Rácz Dezső* színtársulata B.-gyarmati szereplése után ismét eljön városunkba és előadásait a „Lengyel”-féle vendéglő nagytermében fogja tartani.

Vizbe fullt gyermek. *Gazi Ferenc* helybeli földmivesnek 2 éves leánykája a háza mögötti mélyen ásott kocsóya pálya szélén játszadozott, megszédült, és helesett a pálya vízzel telt medrébe, minthogy a közelben nem volt senki, aki segítségére sietett volna, a szerencsétlen leányka helé fullt.

Uj okmánybélyegek. Október 1-én új kiadási okmánybélyegeket bocsájt ki a pénzügyminiszterium. Harnincótféle értékfokozatban bocsájtják ki a bélyegeket, amelyek képe stilizált levelekből és virágokból álló gömbölyű koszorú ábrázol, alsó jobb- és baloldalán lebegő szalagdíszsel. A koszorú középső fehér mezőjében csillagsugaras dicsfenyőtől kerítve a magyar szent korona képe látható. Alacsony értékű bélyegeken egy szittya lovas alakja, a magasabbakon Szent István és I. Ferenc József képe látható. A bélyegek különböző színűek lesznek.

Uj szivarkák. A pénzügyminiszter a hivatalos lap mai számában közli, hogy e hó 6-ikától „Mirjam” elnevezés alatt szopokás és szopókanélküli alakban új szivarkafaj kerül forgalomba. A szivarkákat tíz és száz darabonként papirdobozokban fogják árulni. Az új szivarkák darabja 5 fillér.

Az ideai sorozások. A honvédelmi miniszter a következő körrendeletet bocsájtotta ki az ideai ujoncállítási dolgában. A fősorozások az idén április 22 től június hó 20-ig lesznek, a fősorozástól távol maradtak részére pedig augusztus hó végéig utósorozásokat fognak tartani. A rendelet részletesen megállapítja a polgári hatóságok teendőit és gondoskodik róla, hogy a névjegyzékek üsz-

szállítása, az ujoncállítási napjának meghatározása és az állításkötelesek sorrendje és csoportosítása körül egységes eljárás legyen. Elrendeli a miniszter, hogy az egyéves önkéntesjelölteket, a hol a viszonyok megengedik, a többi állításkötelestől elkülönítve, egy csoportban vezessék a sorozóbizottság elé. A rendelet szerint a sorozásokat mindenképp középületekben kell tartani, a hol ilyen helyiségek vannak, mert „a sorozóbizottságoknak korcsmai helyiségekben és sörházakban való működése a sorozási eljárás komolyságával össze nem egyeztetendő és sok kellémtellenséget von maga után.” Gondoskodik a rendelet az ujoncok személyazonosságának megállapításáról, valamint részletesen szabályozza a besorozottaknak a közös hadsereg között 1:2816 felosztási kulcs szerint történi elhelyezését. A trachomás hadköteleseket, ha a katonai szolgálatra egyébként alkalmasok, az előző évben követett eljáráshoz képest be fogják sorozni.

Szenzációs emlékirat a szabadságharcról. A magyar közönséget rendkívül érdekli memoár fog a közel napokban nyilvánosságra kerülni. A „Magyarország” szerkesztőségének tudomására jutott, hogy Figyelmeßy Ödön 48—49-iki honvédezedes, aki Kossuth Lajosnak egyik legmeghittébb embere volt — és aki a kormányzó mellett mindvégig kitartott, amerikai életének utolsó szakában megírta emlékiratait, amelyek egész életére: az emigrációs mozgalmakban való részvételére vonatkoznak. Figyelmeßy az elnyomatás alatt — mint Kossuth titkos küldönje — több ízben megfordult Magyarországon s ezeknek az addig ismeretlen utjainak részleteit is megírta memoárjaiban. Ezeket az emlékiratokat Filadelfiában őrizte mindmáig Figyelmeßy özvegye, a kitől a „Magyarország” megszerezte a magyarra fordítás és kiadás jogát. Az emlékiratokat, amelyek közlését április 5-iki számában kezdi meg a „Magyarország”, dr. Kacziány Géza, a jeles történetíró fordítja magyarra és ugyanő értékes magyarázó jegyzetekkel látja el a memoár egyes részeit.

habár az is nagyon valószínű, hogy az is nagyon menőben volt már.

Eme kilátások között mérte meg az aranyos Tulikát. És Tulika nem ellenkezett. Ismerte apját, ugyis tudta, hogy hiába!

Fóthy nagyon megszerette a szőke szépséget, kinek szemében a tulvilági élet minden gyönyörűségét eltörpülni vélte. S ha csak sejtette volna, hogy a felesége őt nem szereti, nem lett volna tán oly kegyetlen, hogy szerelmével kinezza meg az asszonyt.

Az együttélés menyországot ígérő idejében pokorra változott a Fóthy kastély. Ahány csókot lehet a szerelemittas férj neje ajkára, annyi kétségbeesett rángás vett erőt a nőn. Az irtózat, az epedés, elhibázott élet démonjai sugták fülébe: csak a halált keresd, nincs mást mit keresned.

S két nap után egy szörnyű hír terjedt el, amely szenvedéseire rátette a töviskoronát: Tivadar golyót röpített agyába. Egy papirlapon ezt hagyta örökségül a kis város szenzációra éhes közönségnek:

Szőke angyal! érteid meghalok, hogy doldogságodról álmodjam!

Nagyon jól emlékszem, hogy tavaly, halottak napján láttam őket. Mikor én szerettemnek koszorúimat rendeztettem, a közel-

ben láttam hogy egy férfi kis fiut vezetett magával.

A hozzáfuk tartozónak gyászruhás asszony a keskeny uton nem fért el. Utánuk lépdegélt. Egy sirnal, ha jól tudom, Bokor Tivadar sirjánál állapodtak meg.

A kis fiu leült a sirdomhra. Az asszony keresztet vetett. És könyáiban fűrdött szép bánatos arca. A fiu elpityeregve kérdezte, hogy ki van a sor alatt eltemelve.

— Egy jó ember, kedves gyermekem! A férj nem vett aktív részt a bánatban. De őt is meghalotta feleségének nemes lelke: hát hiszen szép az a humanizmus, de mintha túl lenne most hajtva.

S az őszi szél a sejtés dermedt érzésével ütötte halántékun. Hidegen fogta meg a fekete ruhás nő kezét és fölemelte.

— Asszonyom, az én siromra nem fog bánatának ily kiadó patakja folyni! Felkérem, hogy ne kompromittáljon! Kövessen!

S roskatag léptekkel ment ki a temetőből a nő; a kis fiu biztaltta:

— El ne szédülj mama! . . .

Verner Jenő.

Az utolsó szó.

Közlő: *Niedermann Sándor*.

A vándor koldulva járta be a városokat s falvakat. Ez élet kezdetben tetszett sőt jókedvében dalra is gyujtott: „Rongyos a kabátom, csizmámnak nincs talpa s kinn a mezőn szabad vagyok mint a madár.” De az énekkedv is elmulik, a torok kiszárad, csak a szesz adja ismét a kedvet, s az ember végre álatná súlyed, ez történi az ifjúval is. A feje fölött röpökődő varjak látásán borzalom fogja el, lelkiismerete pedig e szavakat sugja: „Ez lesz a sorsod!” — E sort azonban elakarja kerülni. — Lépése mindig lassabb, sokszor megis áll, mintha levegő után kapna — lépése ingadozó. — Ifju meghotlik egy kőben, fejfel lefelé az árokba esik; ha a szél a hangot fel nem fogná, egy szivettépő segély kiáltást hallanának, mely egy szerencsétlen emberi szívből tör elő. Istenem könyörülj rajta! — És Isten megkönyörült rajta.

Az öreg fa — mint régen — a kis ház fölött még most is szétterjesztve tartja ágait, mintha megakarná védeni az időjárás ellen. A szállítóke körülövezi a kis ablakot. Az üdö tavaszi levegő be-bekukkan a kis sze-

CSARNOK.

Szent várakozás.

Csendes, holdas nyári estén,
Kertünknek a felső végén
Öldögéltünk szép kettesben.
Vén diófánk koronája
Arnyat vet az egész házra.

Egy kőasztal s korhadó pad
— Ős időkhol, ő-i emlék . . .
Kik előttünk itt hon voltak
És itt ültek kettesében:
Nem élnek már — csak mesében.

Megszámlálhatatlan ősök.
Mély szerelmű szüzi lányok
S a legendás, harcra hősök,
Építői e tanyának:
Jöttek s mentek, mint az árnyak.

Szóltan ajkkal egymás mellett
Most mi ülünk kettesében.
S mint valami lány lehellet
Száll a légben úde illat:
Lenni a liliumok nyilnak.

És ebben a holdas csendben
Szívünk lelkünk egybe olvad
S boldogító sejtelemben
Valakire szóltan várunk . . .
— S testet ölt az álmunk, vágyunk.

Egy madár pihegés hallik . . .
S érezzük amint egy gyermek
Lány fürtökkel hozzánk hajlik:
A sejtelemnek légi szárnyán
Hosszú utat már lejárván.

Űt a régi toronyóra . . .
. . . Éjfél . . . És mi tovább várunk.
Nem megyünk még nyugovóra
Nézünk, hogy a várromokon
Mint ül meg az ősnnyugalom.

Higray József.

gényes szobácskába, a hó mint meleg takaró
födi a mohos kis házat. Így van ez évről-
évre. —

A szűk szobácskában fekvő beteg, sok
változáson ment át, a mélyen beesett szem
néha-néha ide-oda tekint, a lélekzete lassú,
s lázas kezeit jobbra, balra veti a terítőn.

Egy öreg özvegyasszony ül a sarokban
egy kis széken, kezében a kötés, ki szomorú
pillantást vett, hol a beteg, hol pedig az
óra felé.

Még most sem jön? Kérdi lázasan a
beteg, még most sem? — még most sem?

(Folyt. köv.)

Gondolatok.

Ha asszonnyal van dolgunk, őrizkedjünk
a mosolyától.

Az élet út, az eszme útmutató.

Ha a férj megszűnt felesége szemében
az első személynek lenni, akkor az utolsó.

Hinni; ez csak a második hatalom akarni
az első.

Hugó Viktor.

A mese.

Irta: Kárpáti Aurél.

Talán a dolgok árnyéka.

Elsuhanó, megfoghatatlan semmisség, de
ott van minden valóság mögött, csak alakját
változtatja a múlt vagy kelő nappal. És mint
az árnyék, visszavetődik magára a valóságra
is. Egybeolvad vele. Nem tudni, hol kezdődik.
Az első emberrel született, aki először
állt megdöbbenve egy mohos barlang titkos
méhe előtt, vagy a szülő este nyuló árnyai
között és nyilván az utolsó eszkimóé fagy
meg, aki Grönland jegéről a csillagok felé
néz. A legtökéletesebb dolog a világon. Még
néhány pedigógusok sem tudták agyonütni.

Ugy öleli körül a földet, mint a délke-
rők. Északon komor és bánatos, délen piros
és édes, mint a gránátalma. Hajók nélkül
száll át a tengeren s még Columbus előtt
rátalált Amerikára. Ott zsongott a vak álmo-
dó Homér fölében. Mézként csurgott az öre-
gedő Shikemcare ajkáról és ott van Macler-
linek szobájában. És ha nagyon visszaemlé-
kezünk, ott találjuk mindnyájunk múltjában,
a gyerekszoza zöldhálós kis ágya fölött, mi-
kor egy régi estén csak a kályha tüszeme
hunyorogott a sötétben és valaki fölének ha-
jolván kezdet bele a rettentetetlen ólomkatoná
történetébe. Ki nem emlékszik a kicsi, kop-
pott ólomkatonára, aki meghal a p. pirballer-
ináért ki nem játszotta egyszer végig ezt
a hűhajos, könnyes mesét?

Hiszen a mese az, ami összekapcsolja
mai életünket az elmúlttal és ha Andersen
szavát nem hallottuk volna, ma Faustot be-
lepne a por az íróasztalunkon. Ha valaha
nem hittünk volna a mesében, ki érdekelné
ma a Don Quijote vagy akár az Edication
sontimental? Az a mese amit úgy szegény
paraszt szolgáló ajkáról hallottunk először a
holdos ember ingeről, ma egy áll előttünk
Anzole Francenál kinyitva, teljes pompájá-
ban, mint egy szomorú szimbólum, aminek
igazságába rezignáltan nyugszunk bele. De
belenyugszunk, mert a mesébe mindenki
belenyugszik.

Az igazi mese mindig szimbólum.

Gondoljunk csak az árnyéktalan tudósra,
akinek nem veszik többet a könyveit, mert
egy gonosz asszony elvitte az árnyékát; a
rut kis kacsa történetére, a ravasz takácsokra,
akik semmiből szövik a király palástját, az
öreg utcalámpára, vagy a szegény özvegy-
asszonyra, aki elmegy a halott gyermeke
után és keblén melengeli a szürös rózsabokrot,
hogy télben nozzon virágot. Gondol-
junk a királyleányra, aki bemegy a tizenhar-
madik szobába, a királyfira, akinek sárkány-
nyokkal kell verekednie a boldogságáért. —
Szimbolumok mind, annyira érezzük, hogy
nem is merjük magyarozni, analizálni őket,
mert odavész a hamvuk mint a lepke him-
pora, ha a kezünkhöz ér. A rideg boncoló
megbűnhődik. Kilyukad a száraz erkölcsi ta-
nulsághoz, amit német iskolamesterek, talál-
tak ki az olvasókönyvek történetei végére.

És ne higgyük, hogy csak a felnőt em-
berre tartozik a szimbólum. — A gyerek is
megsejti, ha nem is sejt meg teljesen és ez
a sejtés az a misztikus selyemfátyol, amin
keresztül előre meglátja az egész életet. A
mondvacsinált, fantasztikus képekből össze-
toldozott mese nem érdekli és próbálja meg
egyszer valaki elhagyni a köllői igazságszol-
gáltatást, a kerekre nyitott szemű apró em-
ber ugyancsak furcsa arcot fog vágni hozzá.

A mesének mindig jól kell végződnie s az
ólomkatonának meg kell kapnia a csókot a
ballerinától, ha a kályha paraszában is, ha
a halálban is.

És ez természetes.

A mese pszichológiája ugyanaz, ami az
álomé, a tudat alatti vágy kielégülése. Már
ez maga mindennél világosabban arra mu-
tat, hogy a mese nem más, mint szimboli-
kus kifejezése valamely érzésnek vagy gon-
dolatnak. Megnyitkozása a vágyak, amely
a realitásokon nem találva kielégülést, elfor-
dul a valódtól és új világot teremt magá-
nak, ahol nincsenek legyőzhetetlen akadályok.
A mese hőse kétszer hiába fáradoz, de har-
madszorra elnyeri a jutalmat. Az első próba
után egyre nehezebb következik, — de a
királyfi kiállja a legnehezebbet is. Az élet
elbuktathat, a mese soha.

És itt világlik ki egy nagyon érdekes
momentum. Az, hogy alapjában véve ha tu-
datlanul is, de a lelke mélyén minden em-
ber született moralista. A mese mindig ethi-
kai alapon áll. Az ördögöl ott mindig be-
csapják, vagy elverik s a jó, a nemes és
igaz mindig győzedelmeskedik. Olyan mese,
amelyekben a hétéfű sárkány megeszi a lo-
vát, abszurdum, mert hiszen mondtuk,
hogy a mese vágyaink kielégülése. A vá-
gyainké, amiket rejtegetve érzünk, dédelge-
tünk és álomba ringatunk, ha fölűjük egy
fárasztó, szürke nap végén Andersen mesés
könyvét.

A mesék hősei mindig mi magunk va-
gyunk.

Nyomdász tanoncz

fizetéssel

azonnal felvétetik

lapunk kiadóhivatalában.

Bolgár

kertészetre

igen alkalmas
5000 négyszög öl

szántóföld

Szécsényben

a vasútállomás

mellett

szabadkézből

eladó!

Cim: a kiadóhivatalban.

SCHLESINGER A. FIA

FINOM ÚRI-SZABÓSÁGA. ÚRI- ÉS NŐI-DIVATÁRU KERESKEDÉSE
ÉS TEMETKEZÉSI VÁLLALATA.

Szécsény, Nógrádmegye.

Dús választéku raktárt tart: ércz- és fakoporsókból,
gyászkoszorúkból és az összes temetkezési cikkekből.

ULIP ISTVÁN

elővirág-terme

LOSONCZ, Rakóczi-utca 18 sz.

— TELEFON-SZÁM: 123. —

Izléses munkáért többszörösen első díjjal kitüntetve.

Legjobb elővirág bevásárlási forrás!

Műkoszorúk és szalagok mindig raktáron tartatnak.

Megrendeléseket elfogad: Glattstein Adolf, — Szécsényben.

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdája,

könyv, írószerszám- és papírkereskedése

M. kir. dohány- és szivar-árudája.

a „Szécsényi Hírlap“ kiadóhivatala.

SZÉCSÉNY, (NÓGRÁDMEGYE) RAKÓCZI-ÚT 565.

Készít minden néven nevezendő

könyvnyomdai munkákat díszes, pontos és gyors kivitelben bámulatos olcsó áron.

Videki megrendelések a legrövidebb idő alatt teljesítettek.

Állandó raktár: mindenféle papirosokból, rajz- és írószerekből, ügyvédi-, közigazgatási- s különböző hivatali nyomatványokból.

HA

eladó vagy bérbeadó in-
gatlana van,
valamit venni vagy
eladni akar,

hirdessen
e hírlapban
eredményt ér.